

Wereldvloed

Wereldvloed

Wie gelooft het juiste over
klimaatverandering?

Sam Verstraten

ISBN 9789403612553

© 2020, Sam Verstraten

Omslagontwerp: Sam Verstraten

Alle rechten voorbehouden

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Zondvloedgeloof (het, g.mv.)

1 geloof dat de opwarming van de aarde zal leiden tot rampzalige wolkbreuken en een catastrofale zeespiegelstijging

2 (metonymisch) geloof, overtuiging dat het klimaat verandert (door toedoen van de mens) en dat dit catastrofale gevolgen voor de mensheid zal hebben, synoniem *klimaatgeloof, klimatisme*

PROLOOG

De mens heeft gezondigd.

Wanneer hij deze woorden hardop uit zou spreken, dan zouden de geluidsgolven weerkaatsen in de grot waarin de leden zich bevonden en zich vormen tot wat wij een echo noemen. Maar het was een andere bron die voor de constante luide echo's zorgde.

Op sommige delen na, van het enorme gewelf boven hen, dat werd verlicht door enkele kaarsen, was de verdere omgeving gehuld in complete duisternis. Zorgend voor een zeer obscuur aanzicht voor de daad die zij hier vanavond zouden verrichten. Een daad die op zichzelf nog obscuurder was en waarvan zij hoopten dat er nog vele zouden volgen in de toekomst.

Voor hem lag een man van middelbare leeftijd, omringd door zijn broeders en zusters die ook het tafereel aanschouwden.

Allen waren zij gekleed volgens de ideologie van dit gezelschap, een klederdracht die is te omschrijven als zeer, maar dan ook zeer, schaarse kledij.

Trots keek hij rond naar de groep waarvan hij deel uit mocht maken. Een gezelschap dat hij samen met de Hoogmeester, de almachtige leider, groot had gemaakt.

Hoewel de Hoogmeester inderdaad de "echte leider" was, was de Hoogmeester niet alleen almachtig maar ook onzichtbaar. Niemand had de persoon ooit gezien, ook

hijzelf niet. Al het contact verliep via de telefoon, een ondeugdelijk instrument gemaakt door de kapitalistische mens. Helaas noodzakelijk om op een vlotte manier te communiceren. Verondersteld kon worden dat het “echte werk” door hem werd uitgevoerd, maar hij was vol van overtuiging dat het een uitzonderlijke samenwerking was.

Hij zou, samen met het gezelschap, de opmaat vormen voor de opdracht die de Hoogmeester hen had toebedeeld. Je zou het kunnen zien als een soort zondvloed om te redden wat Hij geschapen heeft.

Het is onze taak ze één voor één te straffen, voor de zonde die zij hebben begaan. Duizenden jaren lang.

Zijn gedachten werden verstoord door een enorme kreet van de man, te midden van het tafereel.

Hij wendde zich tot een van zijn broeders. ‘Pak een doek of iets dergelijks en stop die in zijn mond, straks worden we nog gehoord!’

De laatste schreeuw van de lijdende man had zo’n grote geluidsgolf veroorzaakt dat het niet ondenkbaar was dat de kreet eventueel gehoord zou kunnen worden aan het einde van dit gangenstelsel, dat hen slechts voor enkele tientallen meters privacy verschaftte. Het was dan weliswaar middernacht geweest, maar niet ondenkbaar dat iemand zich op straat zou begeven.

Een broeder had inmiddels de man het zwijgen opgelegd, die nu alleen nog via gezichtsuitdrukkingen kon laten merken hoeveel pijn hij had te verduren terwijl hij met handen en voeten was vastgeknoopt. Langzaam maar zeker zou de man gevierendeeld worden via een speciaal ontworpen mechanisme, aangezien het ruimtelijk niet mogelijk was om vier paarden uit elkaar te laten lopen.

De marteldood van Sint Hyppolytus, Dirk Bouts & Hugo van der Goes,
ca. 1470 (detail)
(Vierendeling)

Het gezelschap was niet nieuw en had in de middeleeuwen al bestaan. Zij werden opgejaagd en vervolgd. Maar nu niet. Omdat de Hoogmeester het initiatief pas kortgeleden had genomen, wat de heroprichting van het gezelschap tot gevolg had, was dit een unicum. Het eerste ritueel dat het gezelschap in honderden jaren had gehad.

Terwijl de man in het midden zijn laatste momenten beleefde, verzamelden de broeders en zusters zich om de man heen, waardoor de bodems van de verschillende aan

elkaar geknoopte segmenten in beweging kwamen. Ze pakten elkaars hand vast en spraken samen een gebed uit. Niet voor de man, maar voor henzelf.

‘Onze vader die in ons zijt, verlicht ons! Uw wil geschiede. Geef ons allen ons brood!’

Ieder mens draagt het goede en kwade, de godheid, in zichzelf en wie in staat is individueel en objectief de wereld te bekijken, is vrij van zonde.

Dat was een belangrijke les die hij van de Hoogmeester had geleerd en die hij nooit mocht vergeten.

De ziel van de arme man in het midden had het lichaam intussen verlaten. Het enige wat nog over was, was een strakgetrokken lichaam waarvan enkele lichaamsdelen niet meer de natuurlijke vorm aan hadden kunnen houden, nog maar enkele momenten verwijderd van het moment dat de lichaamsdelen van elkaar gescheiden zouden worden.

Het ritueel echter, zat er voor hen nog niet op. Zo meteen zouden zij het gemeenschappelijk afsluiten, wanneer iedereen zich zou overgeven en elkaar letterlijk en figuurlijk zou bezitten.

Pas daarna zou deze vergadering tot een einde komen. Maar lang zou het niet duren voor zij weer bij elkaar kwamen, want deze dag om middernacht zouden zij het ritueel opnieuw uitvoeren.

Met een nieuwe veroordeelde...

Vrijdag
16.12 uur

1

De Markt in 's-Hertogenbosch was normaal gesproken een bedrijvige plek met marktkramen, winkelende mensen, een draaiorgel en een fietsende student die hen allemaal net op het laatste moment wist te ontwijken omdat social media veel belangrijker lijkt dan veiligheid.

Maar deze middag was het plein nog steeds grotendeels afgezet wegens het vinden van een lichaam, eerder die ochtend.

Jorge van Nieuwland, een journalist van het Bossche Dagblad, liep over het gedeelte van het plein dat nog wel toegankelijk was en zag hoe de politie en andere hulpdiensten nog steeds druk in de weer waren met de situatie. Hij was op de hoogte van het misdrijf omdat hij diezelfde ochtend aan een krantenartikel had gewerkt waarop deze gebeurtenis betrekking had. Een winkeleigenaresse, die haar winkel opende, zag een gedaante tegen het Puthuis liggen waarna ze de hulpdiensten inschakelde.

Het Puthuis op de markt is een reconstructie van een historische waterput zoals deze is afgebeeld op het schilderij De Lakenmarkt, van een onbekende schilder dat wordt tentoongesteld in het Noord-Brabants museum. Voor veel inwoners is de realisatie een doorn in het oog en vinden zij het een Efteling-huisje met daarnaast een schandpaal,